

Preu: 15 cèntims. - Any II - Núm 66
Barcelona, 8 de setembre de 1922

La Mainada

- ¿ Quants anys tens, maca ?
- Quatre.
- No pot ésser. No hauries tingut temps d'embrutar-te tant.

UNA CONVERSA INTERESSANT.— Escolta, Joanet, on has comprat aquest trajo tan elegant?

— On vols que l'hagi comprat? On els compro sempre; a la Casa ARBIOL. La meua mania així ho vol perquè sap que els d'aquesta Casa són, a més de molt elegants, de molt bon gènere, resistent i molt econòmics.

Propaganda RIBO - Portolà, 1 (St. G.)

Conversa interessant

- Veig, senyora, que els seus fills van sempre molt elegants.
Digu'm on els fan la roba, que hi portaré el meu nen gran.
— Vaig a **LA REFORMADORA** ⁽¹⁾
Hi porto els vestits usats, i els trajos que en fan pels nens els cauen que ni pintats.

(1) Trafalgar, 9, 1.ª, tocant P. Urquinaona

ENQUADERNACIÓ DE CAPCIGRANY

Presentant els fulletins *en bon estat* i mitjançant el pagament de quaranta cèntims, entregarem el volum enquadernat de

CAPCIGRANY

MAINADISTES!

L'ENTRENYABLE amic nostre i entusiasta amador dels infants i de les belles coses J. BERGA i BOADA, ve justament de fer-nos ofrena d'una nova aportació d'esquisit gust artístic, modelant en un bellíssim bust l'escaienta

Nena de LA MAINADA

Ja no cal dir com esperem un prompte desvetllament d'espiritualitat en totes les llars, per a l'adquisició d'aquest símbol august de catalanitat, que ha d'exornar el recó més humil amb un marcat relleu de noblesa i que no deu mancar mai en la cambra xiroia dels infants.

Ara com ara, poden demanar-se exemplars en la nostra Redacció i en els punts de venda: CASA LAZZOLI, Archs, 5; «LA DALIA BLANCA», carrer Barbarà; i en la Merceria del senyor Ribera, Comte Assalt, 36.

Per a compres a l'engròs, al domicili del també estimat company, En P. Pujol Casademont, Hospital, 94, 2.ª, 2.ª

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants s'esmenti LA MAINADA

EL nostre benivolgut amic i col·laborador En Fermí Palau Casellas, ens anuncia la constitució d'uns Grops Patriòtics d'Infants qual objectiu principal és l'aplegar i organitzar els petits catalans per a infondre'ls i fomentar-los l'esperit patriòtic.

Nosaltres corresponem a la salutació del Sr. Palau, desitjant-li reeixi victoriosament del seu propòsit. Els qui fem LA MAINADA creiem que baix els punts d'obir nacional, d'expansió de la cultura i d'impulsió dels sentiments de companyonia i germanor, és d'una cabdal importància que

s'avesi als nostres infants a sentir l'esperit corporatiu, que s'estimuli la relació entre ells i que es comenci a despertar en llurs tendres intel·ligències l'interès per aquells assumptes fonamentals que, si no ara, ha de resoldre la generació que puja. Per això ens són simpàtics els Grops Patriòtics que van a constituir-se, com també ens en són els Pomells de Joventut, ja en marxa triomfal, i ens en seran tots aquells nuclis i agrupacions que vagin sorgint fins a confondre tota la mainada de Catalunya en un sol anhel patriòtic, ressonant, en sa diversitat de veus, com un cant d'àngels.

No pensem que la formació d'un nou estol hagi d'ésser mirat amb mals ulls ni amb recel per les altres col·lectivitats constituïdes, ni ara ni en l'avenir, puix com

que no es tracta de cap competència industrial ni professional, ni de l'exploació d'una marca registrada, ha d'ésser un goig veure com els cercles creixen, es desenrotllen i es multipliquen, i si uua

pruïja deu sentir-se és la de la noble i exemplaríssima emulació. Quants més siguin els que treballin per a una mateixa fi, millor per a la pàtria.

No podem estar-nos, però, i ara ens ve l'avinentesa de parlar-ne, d'expressar amb quin sant temor i amb quin greu sentit de responsabilitat han d'obrar els caps dirigents de les organitzacions infantils actuals i futures. Els perills més immediats que poden malmenar-les, rauen, el primer, en la possibilitat de que, precipitant la creixença i formació intel·lectual dels infants, se'ls vulgui infondre idees i procediments impropis de l'edat, i, després, en que no es tingui la suficient prudència i enteniment per a no contaminar i macular l'ànima dels petits amb les disputes i males passions dels homes. No tindria perdó de Déu qui, abusant de l'ingenuïtat dels infants i de la plena confiança que posen en qui els alligona, per comptes de plasmar homes en fes sectaris o bé obrés com aquests

arrenca-queixals de placeta que embadaleixen a la gent començant un joc de mans i acaben per recomanar una pomada. Es clar que el talent, honestat i sentit responsable dels directors vetllen i vetllaran perquè això no sigui, i els pares i els mestres vigilaran també perquè als nois no se'ls converteixi en pedra de fona; però en agrupacions un xic nombroses és molt difícil, no impossible, evitar que s'hi filtrin enteniments raquífics que cal descobrir i arrencar com mala herba. I, sobretot, no emmetzinem l'ànima dels infants inspirant-los rancúnies i males volences, ni usem en les llurs organitzacions els procediments sindicals, puix en lloc de conrear amorosament les tendres intel·ligències, perquè creixin i prenguin ufana, en fariem una exhibició de flors tallades per a ornar la nostra criminal vanitat.

X.

El que ens conta l'avi

LES TRES FILADORES

Hi havia una noia tan maca com mandrosa. La seva mare no podia aconseguir que filés una sola floca.

Un dia li donà una bufetada per a curar-la de la seva dolenteria i la noia es posà a plorar.

Passava per casualitat la reina amb sa carrossa. En oïr la ploralla entrà a la casa i preguntà el motiu del disgust.

La mare no volgué revelar el defecte de sa filla i atribuí els plors a que la noia volia filar continuament, i com eren pobres, no podia comprar-li prou lli.

— Que vingui a palau — va dir la reina —; jo en tinc molt de lli, i ella el filarà.

En oferir això la reina, fou impossible negar-s'hi. La mare quedà contenta; sa filla fingí també estar-ne.

En arribar a palau, la reina ensenyà tres cambres plenes de lli, i digué a la noia:

— Fila el que vulguis; quan l'acabis, et casaré amb el meu fill gran. No ve d'aquí ta pobresa. Ets treballadora i maca, i això ja em basta.

I deixà a la noia en una de les cambres.

Passà un dia i no emprengué el treball. Veure tant de lli li produïa bardsa.

Al segon dia tampoc va fer res. Atribuí al desconsol d'estar separada de la seva mare el què era degut a la seva pobresa. La reina no s'enfadà.

Però tampoc treballà el tercer dia. Acabava la tarda i estava la noia trista, pensant que seria castigada, quan passaren tres dones pel camí i li preguntaren perquè plorava.

— Per què haig de filar tot aquest lli i no en tinc ganes.

— No t'amoïnïs. Nosaltres farem el teu treball si ens convides quan et casis.

— Com fer-ho?

— Dient a la reina que som cosines teves.

— Està bé.

Però no ens enganyis; del contrari, et couria molt.

— No tingueu por; per a mi no s'ha de perdre.

Les tres dones, que eren lletges i quasi velles, començaren a treballar sens descans i, en pocs dies, mig buidaren un dels quartos plens de lli.

La noia amagava a les filadores i ensenyava a la reina la feinaleta; per tant, rebia moltes felicitacions.

Al cap de dos mesos, amb gran estranyesa de la reina, tot el lli ja estava filat.

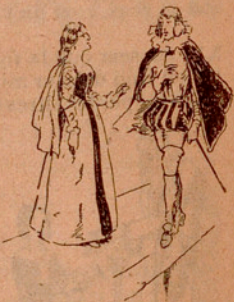
Es concertà i celebrà la boda del príncep amb la mandrosa.

Aquesta complí la paraula, i invità al casament a les dones a les quals devia la seva felicitat.

El príncep veié que una de les dones tenia un peu molt llarg i pla, i li preguntà la causa.

— Es per haver mogut massa la filosa.

A un altre que li penjava el llavi inferior li preguntà de què provenia tot allò.

¡ ONZE DE SETEMBRE DE 1922 !

EN EL CCVIII^e ANIVERSARI
DE LA PERDUA DE LES LLIBERTATS PATRIES,
"LA MAINADA" FA FERMANÇA, UNA VEGADA MES,
DE QUE EL SEU AMOR A CATALUNYA
NO MORIRA MAL.
AIXIMATEIX PREGA ALS SEUS LLEGIDORS,
HOMES DE DEMA,
QUE NO OBLIDIN ALS HEROIS QUE DONAREN LA VIDA
EN HOLOCAUSTE DE LA PATRIA,
I SEGUEIXIN, SI CAL,
EL SEU EXEMPLE, PER TAL DE RETORNAR A LA VEXADA
ÇO QUE BRUTALMENT LI ARREBASSAREN.

— D'haver mullat tant de llinet.
— I tu, ¿per què tens el dit gros tant llarg i ample?
— Per haver retorçat massa fil.
El príncep veié que aquells defectes eren molt lletjos, i digué a sa esposa :

— No vull que filis més; també series lletja.

De bell principi, la nova princesa fou feliç, però aviat se li conegué el defecte que l'enlletgia i fou avorrida de tothom per la seva mandra malestruga.

L'AVI TOMÀS

DE LES COSES QUE PASSEN

SANTA LLÚCIA GLORIOSA!

SANTA Llúcia gloriosa us conservi la vista i la claredat — repetia a cada instant el chor de cecs, que ocupaven del tot les estretes aceres del carrer del Bisbe, des d'entrant la plaça Nova a la de Sant Jaume. I particularment al costat de la Catedral i a la sortida de la capella de la Santa, la gernació es feia imponent.

S'acostaven les gloriuses festes de Nadal. Aquestes festes que per ésser les més joïoses en l'infantesa, són les que hom celebra sempre amb una més íntima emoció i felicitat de cor, aquestes festes que ens recorden el més gran aconeteixement en l'Història de l'Humànitat, el davallament a la terra i naixement del Fill de Déu, que per obra dels grans amors que a l'home professava s'oferi en holocauste per a la seva redempció. I per als bons barcelonins les fires que les precedien eren com un preludi amorós i gentil, una invitació a fruitar-les amb joia i benaurança completes.

No era pas en totes aquestes coses que pensava el vell Pere Poc, en embocar aquell vespre el carrer del Bisbe per anar a la taverna on habitualment sopava, situada més enllà de la Plaça de Sant Jaume, en el nucli de Sant Just. I es veié força desagradablement sorprès en veure la gernació que feia quasi bé intransitable la via. Volgué tornar enrera per a donar la volta per un altre carrer, mes ja no podia: la gent l'empenyia endavant i no tingué més remei que seguir la maror humana. Les cantarelles dels mendicants, en lloc de commoure'l, l'atabalaven, i adreçava mirades evidentment censuradores a quantes persones piedoses els socorrien. Tenia ell, com a conseqüència — així ell mateix s'ho deia — d'una llarga tirallonga d'anys plens d'experiència, el convenciment absolut de que valia molt més guardar els diners, o, si voleu, treure-se'ls d'un butxaca per a posar-los en una altra, que no pas donar ni una malla a tota aquesta mala fi de ganduls i empipadors.

— Mes, ¿què hi farem — concloua filosòfi-

cament, amb la seva filosofia filla de l'egoisme — si al món hi han tants estúpids que es creuen fer obra bona donant almoïna a aquests garneus? A la fi, també ells s'ho troben. No n'hi ha cap d'aquests, segur es pot estar, que mori ple de riquesa.

Aquesta consoladora reflexió el posà una mica més d'acord amb la seva sort i anà seguint adreçant distretes mirades a la gent encesa i xiuxiuejant, la corrua de gent que duïen un pausat pas de processó. I mentretant distregué el seu esperit, d'acord amb els seus principis plens d'experiència, pensant en els llogaters miserables del quart pis de la seva casa — una casa gran, però rònega i vella, on vivia — que ja feia dos mesos que no havien pagat, endeu tats com estaven fins el coll. La caiguda del pare — era paleta — des de dalt d'una bastida, li havia fet trencar un braç i fins i tot més d'una nafra en el cos. Des d'aleshores, les cures costoses havien exhaurit els cabals de la família. L'amo de la casa havia rondinat en ésser-li exposada per la dona l'impossibilitat de satisfer-li els diners del lloguer, i ara ja pensava en fer-los desallotjar el pis si aquell mes no pagaven. Pensaments ben poc piedosos i adients amb l'esperit de la gentada que el rodejava i de les festes que s'apropaven; mes, ¿què se li feia a En Pere Poc de, la gent ni de les festes?

Finalment respirà en sortir a la Plaça de Sant Jaume, creient ja acabada la gent, mes va veure's decepcionat en guaitar-la plena de gom a gom per la mainada que comprava casetes de pessebre i la gent gran que els acompanyava. Tot el pla era curull de parades, il·luminades per la flama blanquinosa d'un llum d'acetilè, i en algunes, freqüentades pels rics, s'hi veïen cases artístiques, figures de proporcions justes i belles indumentàries que no causaven tant goig, podeu estar-ne segurs, com les casetes de cartró blau amb sostre vermell, i amb una pomera o un cirerer, on cada fruita era d'un tamany veritablement geganti, o com les figures grolleres i mal pintades de fang, els conills més grans

que els bous, i els porrons de dobles dimensions que les persones. Hagué de passar, a malgrat del seu voler, per davant de les parades i mirar aquelles al seu judici absurdes joguines, entreteniments inútils.

— Es una cosa estúpida, ho sé perfectament, i encara ho és més ressucitar records que, a la fi, no són res que es pugui palpar i comptar; però ara vull rememorar aquells temps en que la meva mare em portava aquí per a comprar les « coses per al pessebre » que després, tant ella, com el pare, com jo, guarníem amb entusiasme. Se n'esmerça tant en coses que no ho mereixen, en l'infantesa! — digué com a comentari i disculpa de l'anterior confessió, malgrat fer-se-la a ell mateix. — Sí, tanmateix hom hi disfrutava; i força que hi disfrutava! Em recordo que un any vàrem venir i vàrem comprar una masia tota feta, amb els caserius i les cledes pels ramats, i la minyona en el safareix, el masover en el pou, treient aigua, i els garrinets que sortien, guiats per la porqueirola. I què més hi havia? Ah, sí, un paller,

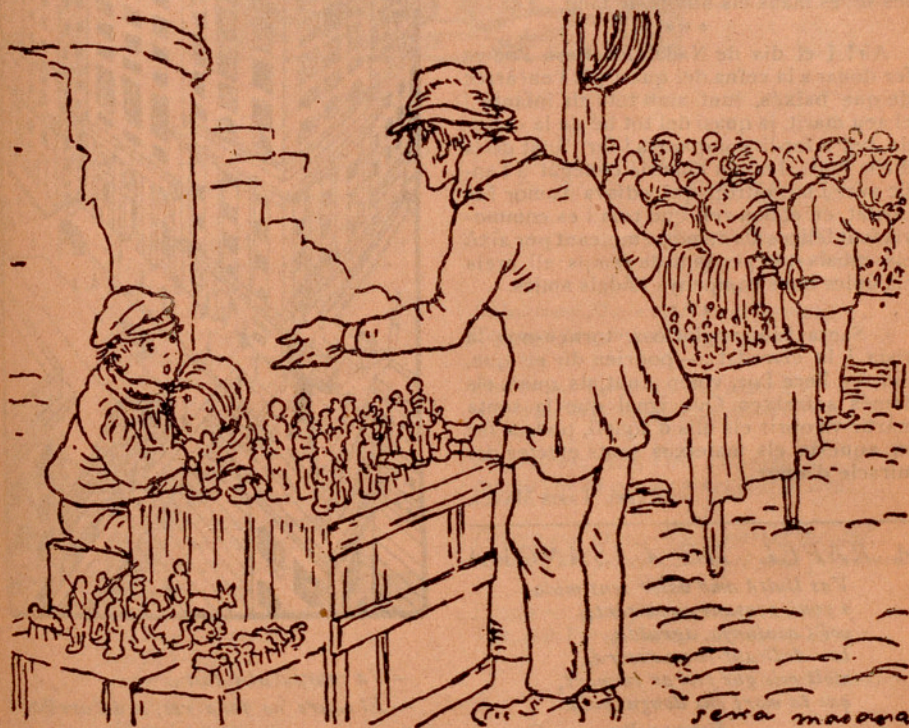
amb un ruc i un home que en treia una forquillada de palla. Un ben formós paller, ja ho crec, amb una olla al cap d'amunt de tot, per a esporuguir els ocells.

I així el vell avar anava evocant els records joiosos de la seva infantesa — cosa tan llunyana! — i, a la veu d'un misteriós conjur, les coses passades apareixien als seus ulls amb precisió manifesta, enter-nint-li el cor.

Un bell pensament féu, de sobte:

— Aniré a veure aquella parada on la meva mare comprà aquell any aquella masia (recordo perfectament on estava) i allà hi compraré alguna figureta, per a fer més viu i precís el record.

I, les cames preses d'una estranya tremolor, es dirigí cap al recó de plaça on recordava estava aquella parada venedora d'una tan gran meravella de pessebre. N'hi havia una altra, en efecte: era una petita taula, feta amb caixons i mal il·luminada amb la llum d'una espelma. Uns rengles de petites figures de fang, pintades amb colors llampants i grollers, s'exhibien desconsoladament, i al darrera, arrecerats l'un

sera macera

amb l'altre, un nen i una menuda tota xicarrona, eren els venedors.

El vell els conegué; eren els fillets del seu llogater, el paleta ferit que ell projectava llençar al carrer. Els nens no l'havien vist mai, i per això, en demanar ell: « — A quant veneu aquestes figures?, contesta-ren tímidament, tement l'acostumada resposta de: « és car »:

A quinze cèntims cada una.

— Estan bé; encara potser són un xic barates. Quantes en teniu, entre totes?

— N'hi han seixanta o setanta-cinc — contestà el noi, començant-se d'estranyar.

— Doncs bé; aquí tens tres duros i me les quedo.

L'infant restà com si veiés visions. Pren- gué els diners i digué:

— De veritat se les queda totes?

— Que no ho veus que me les enduc? — contestà joiosament En Pere Poc, ficant-se figuretes a manats en totes les butxaques, que quedaren curulles de personatges.

— Gràcies, gràcies, doncs! — exclamà amb vehemència el noi.

Mes ja el vell no ho sentia. Amarat de joia, se n'anava cap a la fonda acarontant les seves mans els ninots de fang.

Ah! I el dia de Nadal, En Pere Poc va fer donar a la veïna del quart pis l'encàrrec de que baixés, junt amb tots els infants i el seu marit, ja quasi del tot bé de la caiguda, per a fer-li companyia i fer l'àpat de la diada junts. I ningú l'hauria conegut a l'antic avar i misàntrop qui odiava l'amor i la caritat, en el bon vell que reia i es commo- via fent felïços als demés, empleant per això els cabals que per tant de temps ell creia els únics bons companys i fidels amics.

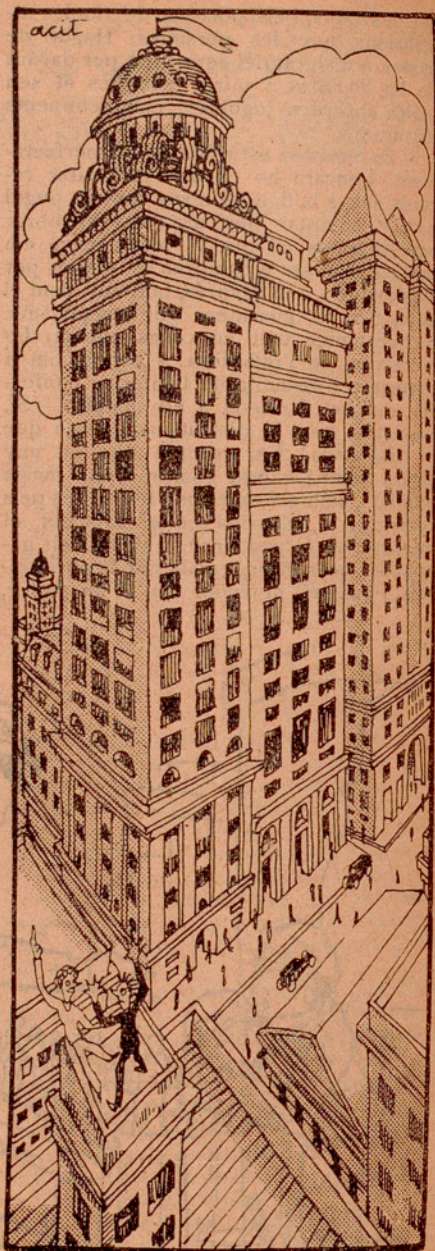
-- Santa Llúcia gloriosa, torneu-nos la vista i la claredat! — podrien dir els que, com En Pere Poc, viuen enutjats quan els demés sofreixen. Que igual que la santa màrtir va obrir els ulls d'aquell, podria fer en aquests els mateixos sants efectes del miracle d'amor.

RAFEL TASIS MARCA

A RAFEL DE CASANOVA

*Vas lluità amb valor sens mida
i avui, pensant en ta sort,
vol Catalunya, agraïda,
bo i dedicant-te un record,
molt més que plorar ta mort,
que ta mort ens dongui vida.*

FERRAN ROTLLAN SERVOS

— Va caure d'allí dait ...

— El caure no fóra res, si a l'arribar a baix un no topés amb l'empedrat...

ELS MAINADISTES PREGUEN A LA MORENETA...

ALA VERGE DE MONTSERRAT

PREGARIA

Moreneta gentil,
dolça Verge bruna,
amorosa Mare
dels catalans tots,
gireu vers nosaltres
vostres ulls formosos
i el cor enceneu-nos
en el vostre amor.
Protegiu la terra
d'on en sou Patrona,
i des de la serra
fins a trenc de l'ona,
fèu que arreu ressoni
vostre nom sagrat;
i quan el cor nostre
defallit es senti
pels treballs i lluites
del món i el pecat,
sia la senyera
que nostre esprit alci
la visió serena
del vostre serrat.

NESTER

PREC A NOSTRA DONA
DE MONTSERRAT

Per a la senyoreta Na
Montserrat Guerrero

Dolcíssima Mare de Nostre Senyor,
Regina i Senyora de tot pecador.

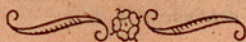
Puríssima Verge del Cel blavejat,
morena Patrona del bell Montserrat.

Estel de ma vida, estel del matí,
deixeu que us contempli el rostre Diví.

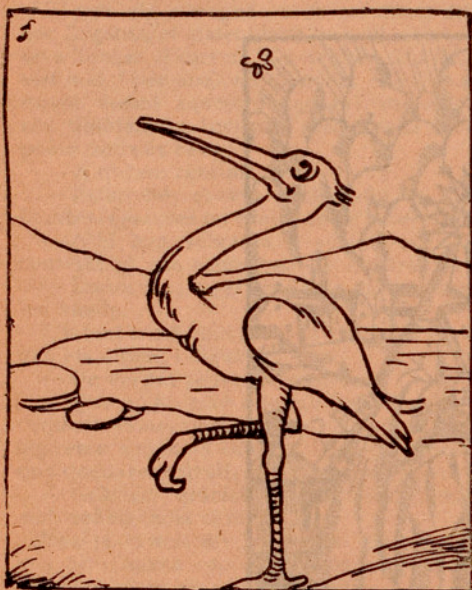
Deixeu que us adori mirant-vos fervent,
i amb Vós, jo concentri el meu pensament;

i quan els meus passos vegeu estimar,
Vós, ¡oh Verge Santa!, doneu-me la mà.

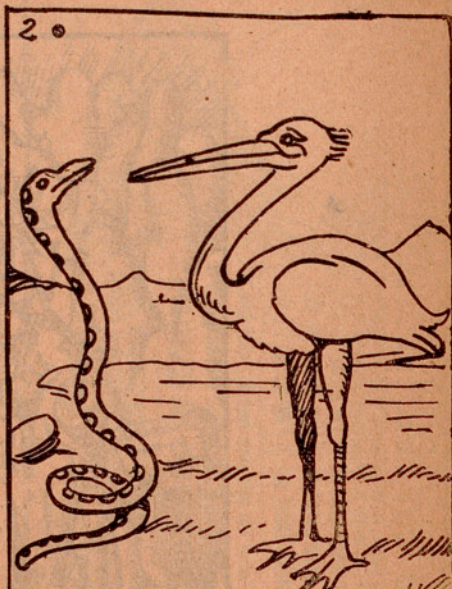
CARLES SANAHUJA

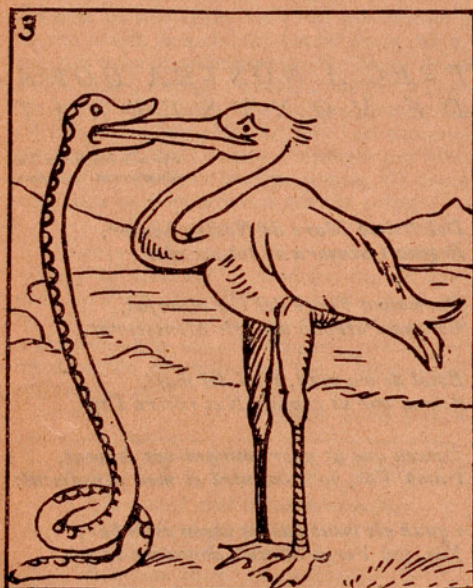
EN EL TEMPS DE DIR JESÚS—A LA SERP VENCÉ L'ESTRUÇ

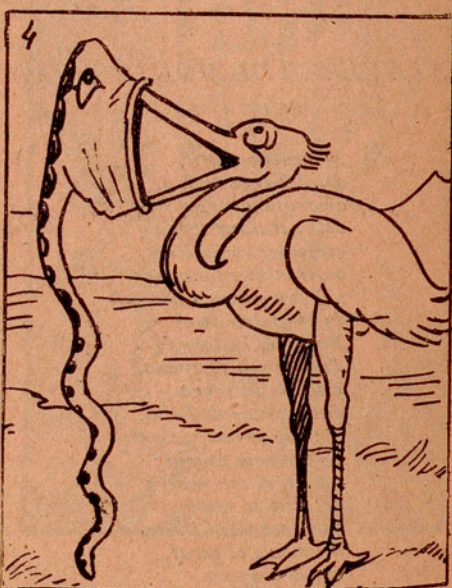
Un estruç passejava la seva arrogància a l'entorn del llac,

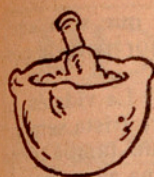
quan se li aparegué una serp, xiulant, provocadora...

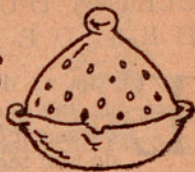
L'estruc callava i deixava fer... I en el moment que la serp anava a provar la potència del seu estómac...

al revés de ço que fan tots els animals, que per a fer mal apreten les mandíbules, l'estruc les desapretà.

LA CUINA I ELS POSTRES DE LES NENES

SOPA DE CEBA AMB OU. — He observat que la sopa feta d'ou i ceba és un dels menjars més corrents a Catalunya. Per aquest motiu vull explicar-vos avui, benivolgudes nenes, com es prepara aquesta sopa.

Poses la cassola al foc, amb un litre d'aigua, una ceba ben trinxada, un raig d'oli cru i la sal corresponent.

Tan bon punt arrenqui el bull agafes llesquetes de pa torrat o sense torrar, les esmicoles ben bé i les tires a la cassola, deixant-ho coure poc a poquet per espai d'uns deu minuts.

Fet això hi tires un ou ben debatut, ho remenes, tantes si està bé de sal i la treus del foc, estant ja a punt de servir-la a taula.

Aquesta sopa has de procurar sempre que et quedi clareta.

L'explicació que t'acabo de donar aquí de la preparació de la sopa de ceba amb ou, és per a fer-ne en quantitat suficient per a quatre persones.

SARDINES A LA GRAELLA. — De coure de qualsevol manera sardines

a la brasa o graella, tothom en sap, però el que és ben guisades i ben presentades són molt pocs els que saben fer-les.

Quasi tots els mariners posen a coure les sardines a la graella sense treure les tripes, escates i cap, això és: tal com les pesquen.

Però nosaltres serem més nets.

Treuràs els caps, tripes i escates i les llençaràs. Després netejaràs bé les sar-

dines amb aigua, les empolsaràs amb un xic de sal, les arruixaràs d'oli i les posaràs amb gran cura a la graella, que tindràs col·locada damunt de brases de carbó ben enceses, i, després que estiguin ben rosses d'amdós costats, com que ja estaran cuites, les posaràs, formant línies, en una plata.

En dur-les a taula hi duràs a l'ensems i en un platet, dos muntets: un de julivert ben trinxat i un altre d'all també ben trinxadet. D'aquesta manera cada comensal, en servir-se les sardines, escolleix el julivert i

l'all que vulgui posar-s'hi. En aquest platet hi posaràs

també una cullereta i en la plata de les sardines una forquilla.

No et descuidis de les setrilleres, a fi de que cada u pugui tirar-s'hi l'oli i vinagre que vulgui.

I que aprofiti, nenes.

CURIOSITATS DE GRANS GASTRONOMS. — L'emperador Mà-

xim es menjava diàriament quarantacinc lliures de carn i es bevia un cantí de vi.

— Aristip Cirineu fonamentava tota sa felicitat en menjar i beure abundantment.

— Aristògen Cirenaic fou tan golut, que feia regar amb vi les verdures del seu hort perquè es fessin més grosses i tinguessin més bon gust. — I. DOMÈNECH

LLETRA D'UN MAINADISTA
DES DEL MARROC

El dia 12 del mes d'agost va fer un any que fórem allunyats forçosament de Catalunya, i, després de tant temps, continuem encara aquí en aquestes ingrates i eixorques terres africanes, esperant freturosament el gran jorn del retorn que suposo tenim ben merescut i que amb molta pena anem veient que no atriba mai.

Durant aquesta llarga absència no hem deixat ni un sol moment de pensar amb Catalunya, nostra mare.

En les llargues hores de la nit, quan la quietud regna en el campament, tot contemplant la lluna que brilla en el firmament, va desfilant per nostra memòria ben sentimentalment el passat... i amb el passat s'hi compten els jorns memorables i únics de nostra infantesa, aquells en que, junt amb els companys, érem feliços i en que el dolor no s'havia apoderat com ara del nostre cor...

Oh! I quins temps més feliços aquells! Qui hi pogué tornar!...

El passat va sempre junt amb l'esdevenidor...

El què passem els soldats catalans, aquí al Marroc, no té explicació ni comparació.

Durant molt temps el nostre llit ha estat dormir a terra, tapats únicament amb una flassada.

Recordo que cert jorn, estant a «Fuer-te-Camellos», dormíem la major part de nosaltres — per no haver-hi prou lloc en les tendes de campanya — a fora... al ras...

Serien les dotze de la nit que es posà a ploure, fent un gran xàfec. Jo, que per desgràcia en aquells moments estava somiant í, com és natural, no em vaig donar compte de que plovia, vaig ésser despertat, pocs minuts després, per un company, el qual em digué que m'aixequés de seguida, puix estava plovent... Em desperté tot seguit i, efectivament, veig que plovia molt; jo ja estava completament mullat.

I casos com aquest i d'altra índole ens en han passat i passen encara a dotzenes.

Malgrat i fer un any que som aquí, continuem encara la major part de nosaltres dormint al ras.

Però, què s'hi vol fer? La vida és, en aquestes terres de dolor, trista sempre.

Un dels altres mals que també tenim és el d'haver de beure una aigua que és molt dolenta en totes parts i que tan aviat és dolça com salada. I, malgrat això, encara mantes vegades no en tenim.

Demés, la calor que fa és completament insuportable, i menys mal si no hi ha passeig militar o comboi.

¡Catalunya!... ¿Quan hi tornarem a aquesta terra benaurada dels nostres amors i de nostres il·lusions totes?

Cada jorn que passa esperem amb més anhel el tan desitjat jorn del retorn...

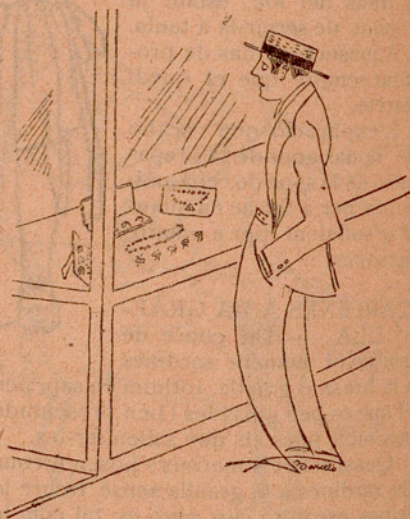
Serà aviat?... Serà tard?... Qui sap!

Per ara continua essent un enigma...

Però mentretant el temps passa i amb ell van transcorrent els jorns millors de nostra joventut...

JOSEP MARIA GISPERT

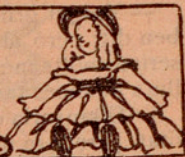
DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

REFLEXIÓ

— Déu meu! Féu que els meus examens siguin tan brillants com aquests!

PER A LES NENE

RAONAMENTS D'UN GRILL

ERA un grill que amb son « ric... ric... ric... » seguit era capaç de fer tornar boig a qualsevol. Tots els seus veïns estaven capficats, puix no sabien com fer-ho per a deixar d'oïr aquell cant que tant els amoïnava. L'un remullava al grill, l'altre removia l'arbre on aquest romania perquè caigués, i fins hi hagué qui tallà l'arbre de soca a fi de fer-lo desaparèixer; mes no aconseguiren llur desig, ja que en venir la nit, el seu « ric... ric... ric... » es tornava a oïr, sempre igual, sempre monòton.

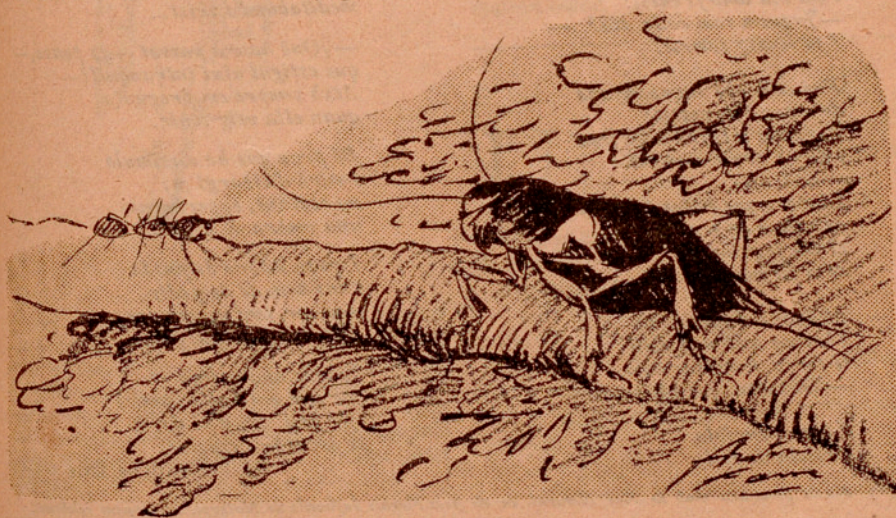
Hi ha qui diu que el cant del grill és agradós; jo, que sóc del mateix parer que els veïns d'aquest grill, dic que, oïr-lo una estona, em plau, sobretot en ple camp, però oïr-lo durant tota una nit, ho trobo veritablement enutjós.

Una formigueta molt eixerida es sentí diplomàtica i volgué entrar en negociacions amb el grill, i, amb aquest fi, començà a passejar-se prop d'ell, guaitant-lo amb cara riallera i manyagadora.

Al grill li vingué molt de nou tanta amabilitat, mes no per això deixà de correspondre al bell somriure de la formiga, adreçant-li un salut i començant una conversa que, malgrat ésser entre dos animalets, esdevingué molt interessant.

— ¿Per què et passes la nit canta que cantaràs, en lloc de dormir i reparar les forces per a l'endemà?

— Canto perquè el silenci de la nit em plau més. Si cantés en tant que fós de dia, el meu cant restaria ofegat pel dels altres animalets, mentre que així se'm sent a mi, el meu cant és el que domina, és fort, vigorós, i en oïr-me resten embadalits els meus companys de nit. Amb el puput i les granotes organitzem uns concerts magnets que ja voldrien els animalets de dia poder-ne gaudir. La cuca de llum, la meua companya, romandria trista si no oís el meu cant, i jo, sense la seva llum, restaria en les tenebres.

— Volgut grill: ço que dius està molt ben dit; però si cantessis durant el dia serien molts més els que t'escoltarien i llurs lloances també et plaurien.

— Guanyaria en número; però en qualitat, ¿creus tu que hi guanyaria? ¿Poden ésser per a mi iguals les lloances dels meus bons amics, dels que jo estimo, dels que sempre hem viscut junts, que les d'éssers desconeguts i que potser ni tan sols m'entendrien? ¿Qui sap si llurs lloances serien llençades per a fins sols per a ells profitosos!... Creu-me, formi-

gueta, cal dubtar de tothom, però més encara dels éssers desconeguts i que cap amor et tinguin. No et capfiquis, doncs, puix encara que canti tota la nit, quan és hora ja reparo les forces per a l'endemà.

— Bé — pensà la formigueta tot girant cua, — a aquest bon grill no hi ha manera de convence'l. Quan estiguem cansats d'oïr-lo cantar, no ens quedarà altre remei que demanar a les abelles que ens donguin una miqueta de cera per a tapar-nos les orelles. — **SOFIA CORTÉS**

* * *

LA MEVA COSINA (*)

Lema: «Flor de ventat»

*Jo tinc una cosina
que som qui-sap-lo amics;
la meva cosineta
ja passa el manuscrit.*

*Quan plega del col·legi
l'espero amb viu desig;
si em veu, d'un tros lluny corre
tot fent-me algun avís.*

*I arriba acalorada,
esbufegant un xic;
ses galtes semblen préssecs
pintats d'ocre i carmí!*

*M'encaixa, ja em saluda
i em diu amb frenesí:
—Fuguem com cada dia?...—
I jo li mig somric.*

*Prò es troba engabanyada
de mans i de vestit;
s'afanya a entrà a cà'seva
i torna prest amb mi.*

*Llavors que és tot folgada
de roba i de sentits,
el seu joguinejar
se'm fa encomanadis...*

*Magafa, i saltirona
i brinca amb més delit;
li corro jo al darrera...
— Déu meu, que sóc petit! —*

*I tota s'enriola
i xiscla de felig;*

*a cada giragona
s'omplena més el pit.*

*El venticell s'hi engresca
com un galan fadri;
ja d'ella s'apodera
que fins la fa estremir.*

*La curta cabellera
li arbora, de sospirs...
i a sota fulguregen
com mai sos ulls bonics.*

*I encara riu i salta
sense el més lleu fadig!
jo, en canvi, estic tot d'una
meditabund i trist...*

*—¿Què haurà passat — jo penso, —
que estigui així intranquil?—
Això sempre em pregunto
quan ella veig venir.*

*Bé prou que ho dissimulo
i miro d'esbargi'm;
no obstant, experimento
una ombra de neguit.*

*I quan l'hora és finida
i ens hem de despedir,
mon cor sent enyorança
dels jocs i del burgit!...*

*Jo tinc una cosina
que som qui-sap-lo amics;
mes ara, quan la miro...
se'm torba l'esperit.*

JOAQUIM DOY I GURI

(*) Poesia premiada amb la Flor Natural, en els Jocs Florals Infantils de Malgrat, recentment celebrats.

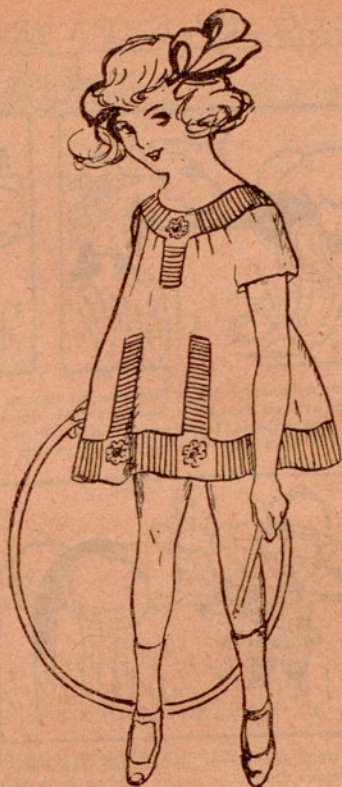
ELS FIGURINS DE «LA MAINADA»

Avui trobeu una nova cosa en aquesta secció, una de les moltes que tenim pensades. Estem segurs que el trobar en vostre periòdic models per a poder confeccionar vestits, serà cosa que plaurà a totes les mainadistes.

Model núm. 1

Fet amb crespó de seda blanc, guarnit amb brodats de seda negra. Les rodones que es veuen en els penjants dels costats són fetes amb cordó forrat de seda negra i entre una i altra s'hi fan bagues de seda del mateix color. Amb una gran llaçada a la cintura esdevindrà un model molt elegant.

Model núm. 2

Confeccionat amb crespó groc i guarnit amb trenzilles blaves i flors brodades del mateix color.

E L G O L U T

UNA vegada era un pastor que es trobava a la muntanya menjant pa i mel, i, acostant-se-li un home molt golut, li va dir:

— Els homes ben educats diuen: ¿Si és servit?

I el pastor li contestà:

— Si és servit?

— Sí — digué l'home.

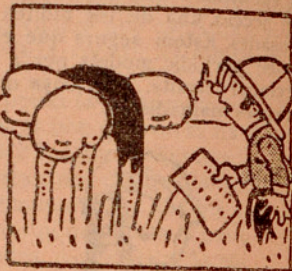
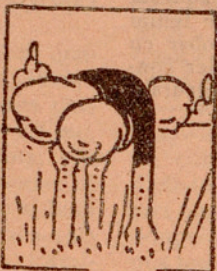
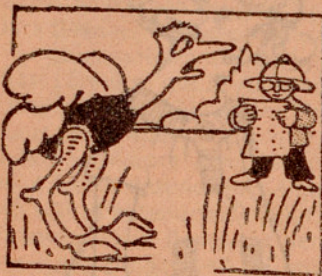
— Doncs els homes ben educats diuen: No, gràcies; que aprofiti.

I el golut se n'hagué d'anar, tot avergonyit.

P.

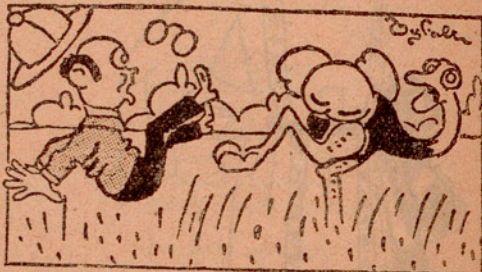
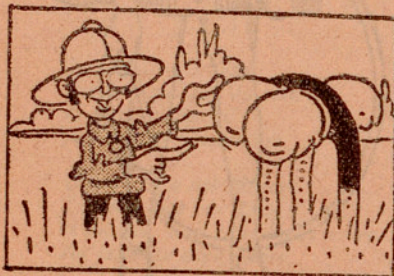
ALLÓ QUE FA RIURE ELS ALTRES NOIS

UN ERRO CIENTIFIC

El senyor Tanasi, il·lustre home de ciències, en una de les seves exploracions científiques pel país dels Perdighohnns, anava llegint les darreres notícies de tres mesos abans, i la seva presència espantà un estruç, el qual

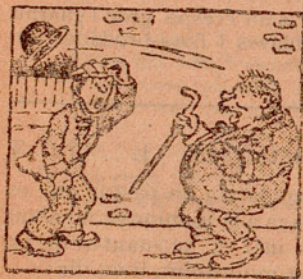
ensorrà el cap, per tal de passar desapercbut. Però heu's aquí que el senyor Tanasi, que era tan curt de vista com de gambals, es quedà meravellat davant d'allò que interpretà soques d'un arbre estrambòtic.

Content de la descoberta, ja somreia pensant amb l'èxit acadèmic que tindria en donar compte de la troballa; però heu's aquí que l'estruç es cansà del paper de

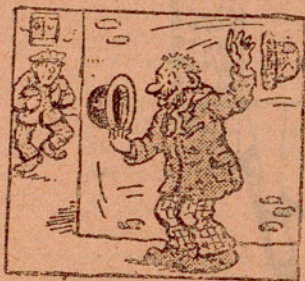
bestia que feia, i allí acabà aquella aventura científica del senyor Tanasi que havia de sorprendre als savis de tot el món.

(De L'Intrepide.)

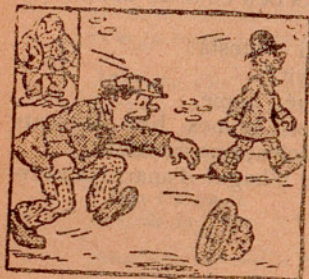

FEU FÀVORS...

Una ventada s'emportà el capell del senyor Quico. En Sidro, que ho veu, s'ofereix per a emparar-lo.

En tombar la cantonada, un pobre veu que li va a parar a les seves mans aquell capell nou, que pot reemplaçar el vell i suat que ell porta, i decideix quedar-se'l.

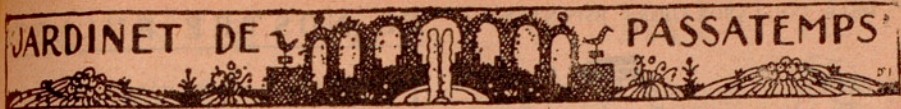

En Sidro, que no ha vist res, agafa el barret que troba a terra, cregut de que aquell és el del senyor Quico...

I el senyor Quico, quan veu aquell barret tan atrotinat, es pensa que és una broma del pobre Sidro, i li paga el favor de la manera que veieu.

(De L'Epatant.)

ENDEVINALLES JEROGLIFIC, per JOSEP BARCELÓ

LOGOGRIF NUMERIC, per C. BARBARÀ

1	2	3	4	5	6	7	8	En les cases n'hi ha
4	5	6	7	4	3	8		Posar-se vestit nou
6	4	7	7	8	6			En les cases
6	2	3	6	8				En les escoles
7	8	6	8					Animal
6	2	8						En la família
1	8							Nota musical
1								Consonant

ROMBO, per EMILI SOLER

Substituir els punts per lletres de manera que vertical i horitzontalment es llegeixi: consonant, vegetal, som d'home, part del cos, vocal.

CONVERSA, per FRANCESC TORRES

- Hola, Anton! On vas amb aquesta tos?
- Saps, és que allà en el poble em vaig encostipar.
- En quin poble?
- En el que tots dos hem dit.

INTRÍNGULIS, per RUBEN D'ISOP

. A . A . A . A

Substituir els punts per consonants, de manera que es llegeixi el nom d'una revista que es publica a Barcelona.

TARGETA, per JOAN IBÁÑEZ

Pepet Santaura

Combinar degudament aquestes lletres de manera que formi el nom d'un poble de Catalunya.

UN UN UN

AMBIDEXTRE, per JULI MAS GARCIA

1 2 3 Peix
3 2 1 »

XARADA, per F. CAPDEVILA

Ma primera és animal;
ma segona, negació;
i el total formarà part
d'una eina de caçadô.

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al logogrif: Taberner.
Al rombo: R, Ter, Remei, Rem, I.
A la conversa: Jordi.
A l'ambidextre: Serp, pres.
Al problema: S'ha de multiplicar per 45.
A la targeta: Bèlgica, Brusel·les.
Al jeroglífic: Fora vicis.
A la xarada: Maragall.

Els eixerits endevinaires

Del número 64 endevinà totes les solucions. En Joan Queralto, i algunes d'elles, demés dels esmentats la setmana passada, Enric Parera Blanqué; Pepeta Prió; Alfons Rius; Francesc Julià Roig; J. Pahissa H.; Salvador Burguet; Montserrat López i Baillori i Miquel Font.

LA MAINADA

Subscripció anyal: 7'50 ptes. (pot pagar-se per semestres)

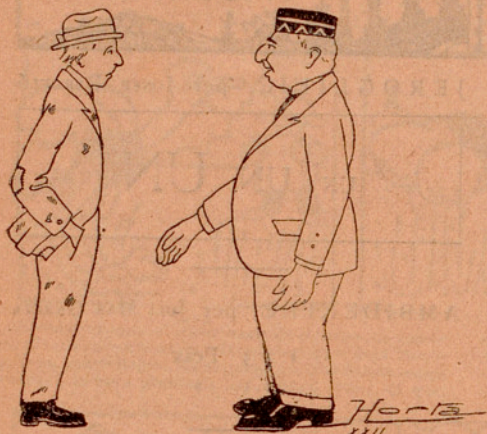
Número solt: 15 cèntims

Atrassat, sense fulletí: 15 cts. - Amb fulletí: 25 cts.

Redacció, Administració i impremta:

Vich, 16 - Telèfon G. 1471 - Barcelona

Sucursal per a subscripcions: Bonsuccés, 4, botiga

— A veure si saps en què s'assembla un maduixar a una botiga.

— No ho sé...

— En què és planta baixa.

Correu de LA MAINADA

(Tancat el divendres dia 1)

Per la raó poderosa de que són dignes d'ésser publicats, aniran treballs que ens remetien els mainadistes: J. M.ª Seriola; Druy; Josep Anglès Prous; Poroto; Pepeta Prió; Manuel Sanz Poch; Joan Queralto; 6 Q i Companyia; A. Gavalda; J. M. Sabaté; Mercè Piera; Mercè Prat i Matas; Anton Solà; F. Barceló; Francesc Moragas; J. Vallès i A. Paradell.

I per motius que fóra llarg esmentar, no poden publicar-se els dels mainadistes: P. Amat; S. Burguet; J. Moix (no publiquem embriacs); R. Rosell Llacer; A. Perlasia; Ir. N.; Bernat Alegret; Lluís Casanovas; J. Pahissa H.; J. Albert; Jaume Massot; Dulcinea.

A. F. Vallès, de Reus, he de dir-li que pot remetre l'import del què desitja, i se li servirà amb molt gust. A Una Pomellista Samboiana, he de dir-li que s'ha oblidat de que les mainadistes que no són subscriptores han d'abonar una pesseta per a obtenir un número del sorteig de la imponderable Nuri. Envi-la i li remetre la tarja corresponent.

Una encaixada a tots, demanant-vos que no oblideu en les oracions del diilluns que ve, als màrtirs de Catalunya.

EL SECRETARI

La setmana que ve publicarem la llista dels endevinaires del trenca-closques número 5 i el resultat del sorteig entre els solucionistes del número 4. També inserirem el trenca closques núm. 6, que serà un altre èxit.

EL NOSTRE FULLETÍ

JUNTAMENT amb aquest número els mainadistes rebran el plec cinquè de la interessant novel·la

JOVITA

del nostre company JESUALD BLADÉ, amb il·lustracions d'EN SERRA MASANA.

Demés donem el conte cinquè de la primera dotzena dels de LA MAINADA, titulat

EL FERRERET

original de N'AURELI CAPMANY, amb un dibuix d'EN ANTON FARRÉ

Mainadistes:

Propaguen el vostre periòdic!

Col·legi Model d'Interns Sant Feliu de Llobregat

Pàrvuls : Preparatòria : Batxillerat : Comerç : Llengües
Mecànics : Electricistes : Químics : Nàutica

No hi ha vacances a l'estiu

EL lloc més sa de la comarca, a 30 minuts de tren de ciutat - Edifici construït especialment per a pensionat reduït. Aigua calenta, freda i mineral per a banys i dutxes - Excel·lent confort - Tracte purament familiar - Inspecció mèdico-religiosa - Excursions al camp

Esplèndids jardins i patis de recreació, gimnàstica i jocs - Recomanat per a nens delicats i retrassats intel·lectualment
Carretera empedrada des de Barcelona

LA "NURI" DE LA MAINADA

Han començat a expendre's targes numerades pel sorteig de la Nuri de LA MAINADA.

A jutjar per la demanadissa que n'hi ha hagut dissabte i dilluns (dia en el qual escrivim aquestes ratlles), haurem fet curt en el tiratge de targes.

De la nostra ciutat i de per tot Catalunya rebem encàrrecs de reservar-los bitllets per a que en tinguin quan els vinguin a cercar.

Per tothom n'hi haurà!

Recordem que els que tenen cura en guardar sencer el periòdic per a fer-lo relligar a fi d'any, no tenen cap necessitat de tallar els cupons. Cal només presentar els números que contenen aquells cupons, i prèvia estampació d'un segell per tal d'anular-los, els fem entrega de la tarja corresponent.

Als mainadistes de fora que ens es-

criuen com han de fer-ho per a poder optar al sorteig, els preguem que llegeixin la observació 5.ª ja publicada i que reproduïm per a evitar correspondència inútil:

5.ª Les mainadistes de fora també poden participar d'aquest obsequi, enviant per correu o per recader els cupons o els exemplars, i nosaltres els lliurarem la tarja pel sorteig, si acompanyen la demanda amb un segell de 0'25 perquè els ho trametem per correu en sobre tancat.

Preguem als subscriptors que en venir a recollir el número portin el rebut justificatiu de la seva condició de tals, i que no els sàpiga greu que se'ls demani que l'ensenyin. Pensin que

sempre hi ha qui va *pels descuidats* i podria molt bé donar-se el cas de que algú altre per endavant hagués usat el seu nom.

Recomanem, als que no la tinguin, que es procurin la **interessant** **auca** publicada per LA MAINADA que fa història de

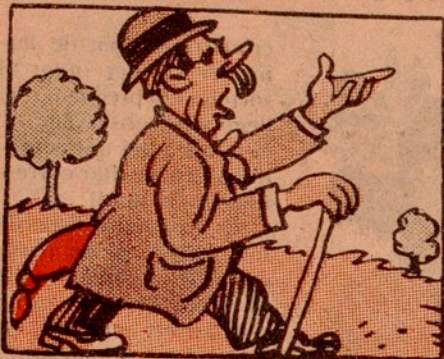
LA GUERRA DE SUCCESSIÓ
o la pèrdua de les llibertats de Catalunya

48 rodolins d'En Lao Romero — Versos d'En Lagua Lliteras

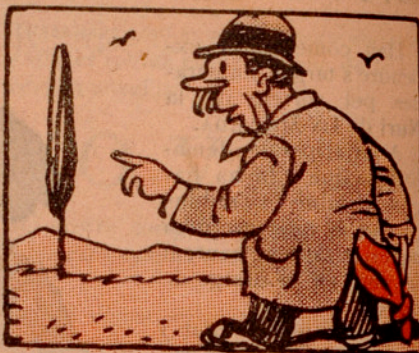
Només val 10 cèntims

De venda als quioscos, a l'Administració de LA MAINADA i a la seva Sucursal.

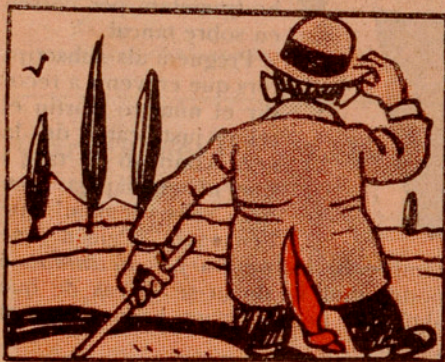
L'HOMME QUE S'EMPRE DUBTA

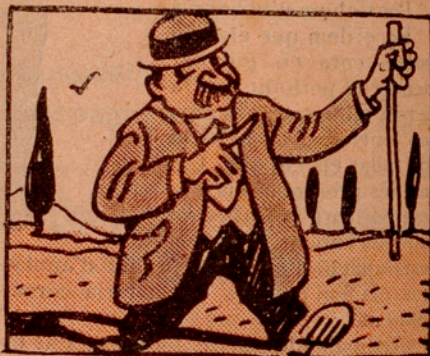
— Renoi! Es ben lluny, tanmateix, a casa En Tomeu... Va dir-me que era prop d'un xiprer...

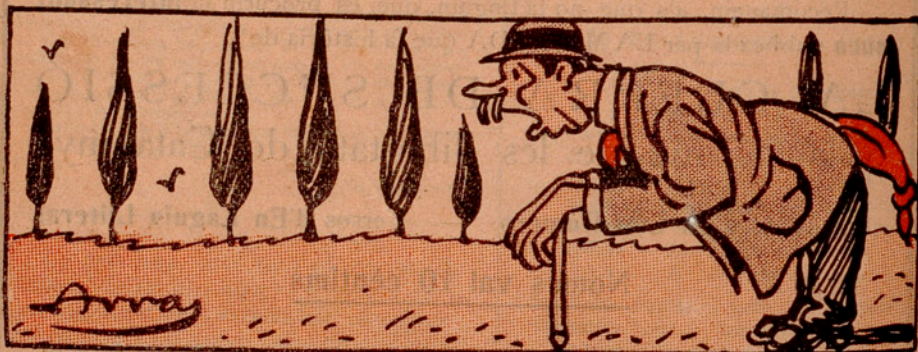
— Calla! Aquí en veig un! Gràcies a Déu! Deu ésser per aquí... ¿A la dreta? ¿A l'esquerra?

— Però, ai Mare de Déu! Ara en surten d'altres!

— I encara en surten d'altres més!

— Aneu a saber, ara, amb tants xiprers, a prop de quin serà, que hi ha la casa d'En Tomeu!...